29 Δεκεμβρίου 2013

Το όραμα του Αγίου Νήφωνος επισκόπου Κωνσταντιάνης για τη δευτέρα παρουσία και τη μέλλουσα κρίση

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Μια βραδιά, ο Άγιος Νήφων, αφού τελείωσε την καθιερωμένη νυχτερινή του προσευχή, ξάπλωσε να κοιμηθή πάνω στις πέτρες, όπως πάντα. Ήταν μεσάνυχτα και αγρυπνούσε ακόμη κοιτάζοντας το φεγγάρι και τα αστέρια στον ουρανό.

Μόνος καθώς ήταν, αναλογίστηκε τις αμαρτίες του και θρηνούσε γοερά, γιατί έφερνε στον νου του την φοβερή ώρα της Κρίσεως.

Έξαφνα βλέπει ν' αποτραβιέται το στερέωμα του ουρανού σαν σεντόνι. Και παρουσιάζεται ο Κύριος Ιησούς Χριστός σε πελώριες διαστάσεις. Στεκόταν στούς αιθέρες περικυκλωμένος απ' όλες τις ουράνιες στρατιές· άγγελοι, αρχάγγελοι, τάγματα φοβερά και εξαίσια, παραταγμένα με κάθε συστολή.

Ο Κύριος ένευσε στον στρατηγό του ενός τάγματος και εκείνος πλησίασε λαμπρός, φοβερός, μα και συνεσταλμένος.

-Μιχαήλ, Μιχαήλ, άρχοντα της διαθήκης, παράλαβε με το τάγμα σου τον πυρίμορφο θρόνο της δόξας μου και πήγαινε στην κοιλάδα του Ιωσαφάτ. Εκεί θα τον εγκαταστήσης σαν πρώτο σημάδι της παρουσίας μου. Γιατί πλησιάζει η ώρα που θα λάβη καθένας κατά τα έργα του. Κάνε γρήγορα, έφτασε η στιγμή. Θα δικάσω αυτούς που προσκύνησαν τα είδωλα κι αρνήθηκαν Εμένα τον δημιουργό τους. Αυτούς που λάτρεψαν τις πέτρες και τα ξύλα που τους έδωσα για τις ανάγκες τους. Όλοι τους θα συντριβούν «ως σκεύη κεραμέως». Καθώς και οι εχθροί μου οι αιρετικοί που τόλμησαν να με χωρίσουν από τον Πατέρα μου. Που τόλμησαν να υποβιβάσουν σε κτίσμα το Παράκλητον Πνεύμα. Αλλοίμονό τους, ποια κόλαση τους περιμένει!

Τώρα θα εμφανισθώ και στούς Ιουδαίους που με σταύρωσαν και δεν πίστεψαν στη θεότητά μου. Μου δόθηκε κάθε εξουσία, τιμή και δύναμη. Είμαι δικαιοκρίτης. Τότε που ήμουνα πάνω στον Σταυρό έλεγαν: «Ουα! ο καταλύων τον ναόν...σώσον σεαυτόν». Τώρα, «εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω». Εγώ θα κρίνω, θα ελέγξω και θα τιμωρήσω σκληρά το πονηρό και διεστραμμένο γένος, γιατί δεν μετάνοιωσε. Τους έδωσα ευκαιρίες να μετανοήσουν, αλλά τις περιφρόνησαν. Θα λάβω λοιπόν τώρα την εκδίκηση.

Το ίδιο θα κάνω και στούς Σοδομίτες, που βρώμισαν τη γη και τον αέρα με τη δυσωδία τους. Τους έκαψα τότε. Και πάλι θα τους ξανακάψω, γιατί μίσησαν την ηδονή του Αγίου Πνεύματος και αγάπησαν την ηδονή του διαβόλου.

Θα τιμωρήσω και τους μοιχούς, τους άφρονες και σκοτισμένους, που μοιάζουν σαν θηλυμανή άλογα. Δεν αρκέσθηκαν στη νόμιμη συζυγία τους, αλλά στράφηκαν ανόητα στην ανηθικότητα και ο σατανάς τους έρριξε δεμένους στην άβυσσο του πυρός. Δεν άκουσαν ότι «φοβερόν το εμπεσείν εις χείρας Θεού ζώντος»; Δεν φοβούνται το «εγώ το εμβρίμημά μου απολέσω αυτούς»; Τους κάλεσα να μετανοιώσουν κι όμως δεν μετάνοιωσαν.

Θα καταδικάσω και τους κλέφτες που έκαναν ένα σωρό κακά, ακόμη και φόνους! Και όλους όσοι έπραξαν πλήθος αμαρτιών. Εγώ τους χάρισα ευκαιρίες για να αλλάξουν αλλά δεν έδωσαν καμμία σημασία. Που είναι τα καλά τους έργα; Τους έδειξα τον άσωτο σαν τύπο και υπογραμμό –και πολλούς άλλους- για να μην αποθαρρύνωνται στις αμαρτίες τους. Αλλ' αυτοί καταφρόνησαν τις εντολές μου και με αρνήθηκαν. Αποστράφηκαν Εμένα κι αγάπησαν την ασωτία. Σιχάθηκαν Εμένα και υποδουλώθηκαν στην αμαρτία. Ας πορευθούνε λοιπόν στη φλόγα που οι ίδιοι άναψαν.

Αλλά κι όσους πέθαναν μνησίκακοι, θα τους παραδώσω σε φοβερό κλύδωνα. Γιατί δεν πόθησαν την ειρήνη μου, αλλά στάθηκαν στη ζωή τους θυμώδεις, πικρόχολοι και οργίλοι.

Τους πλεονέκτες, τους τοκογλύφους κι όσους δουλεύουν στη φιλαργυρία –που είναι δεύτερη ειδωλολατρεία- θα τους εξολοθρεύσω και θα ξεθυμάνω πάνω τους όλη μου την οργή, γιατί στήριξαν την ελπίδα τους στο χρυσάφι κι Εμένα με αγνόησαν σαν να μη φρόντιζα γι' αυτούς.

Κι εκείνους τους ψευτοχριστιανούς, που ισχυρίζονταν ότι δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών η ότι γίνεται μετεμψύχωση, θα τους λειώσω στη γέενα σαν το κερί. Τότε θα πεισθούν για την ανάσταση των νεκρών.

Οι μάγοι οι δηλητηριαστές κι όσοι γενικά ασχολούνται με τις μαντείες θα συντριβούν.

Αλλοίμονο και σ' αυτούς που μεθάνε, γλεντοκοπάνε με κιθάρες και τύμπανα και τραγουδάνε, χορεύουν, αισχρολογούν και φαντάζονται πονηρά. Τους κάλεσα και δεν με άκουσαν, αλλά με καταγελούσαν. Τώρα το σκουλήκι θα τους κατατρώη την καρδιά. Σ' όλους χάρισα έλεος και μετάνοια, μα κανένας δεν έδινε τότε προσοχή.

Θα βυθίσω στο σκοτάδι κι όσους περιφρόνησαν τις Άγιες Γραφές, που τις έγραψε το Πνεύμα μου δια μέσου των αγίων.

Θα κρίνω ακόμη κι αυτούς που ασχολούνται με προλήψεις και δεισιδαιμονίες και στηρίζουν τις ελπίδες τους σε μαχαίρια, αξίνες, δρεπάνια κι άλλα παρόμοια. Τότε θα μάθουν ότι έπρεπε να ελπίζουν στο Θεο κι όχι στα δημιουργήματά του. Θα ταράζωνται και θ' αντιλέγουν τότε, μα δεν θα έχουν πια καμμία δύναμη, γιατί «εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω».

Θα τιμωρήσω και τους βασιλείς και τους άρχοντες που με πίκραιναν αδιάκοπα με τις αδικίες τους. Έκριναν άδικα και περήφανα περιφρονώντας τους ανθρώπους. Κι

αυτοί μεν πληρώνονταν. Η δική μου όμως εξουσία δεν δέχεται δωροδοκίες. Σύμφωνα με την αδικία τους θα τους αφανίσω. Τότε θα καταλάβουν ότι εγώ είμαι ο φοβερός που αφαιρώ τις εξουσίες των αρχόντων. Θα καταλάβουν ότι είμαι φοβερώτερος απ' όλους τους βασιλείς της γης. Ουαί σ' αυτούς! Τι κολάση τους περιμένει! Γιατί έτριξαν τα δόντια τους κι έχυσαν αθώο αίμα, το αίμα των παιδίων τους και των θυγατέρων τους.

Αλλά σε ποιάν οργή θα παραδώσω τους μισθωτούς, που δεν ήταν γνήσιοι ποιμένες; που ρήμαξαν τον αμπελώνα μου και σκόρπισαν τα πρόβατά μου; που ποίμαιναν χρυσάφι κι ασήμι –όχι ψυχές- και ζήτησαν την ιερωσύνη από συμφέρον; Πόση θα είναι η τιμωρία τους; Πόσος ο οδυρμός; Θα ξεχύσω πάνω τους όλο τον θυμό και την οργή μου και θα τους συντρίψω. Πρόβατα και βόδια φθαρτά φρόντισαν ν' αποκτήσουν, μα τα δικά μου λογικά πρόβατα δεν τα νοιάσθηκαν. Θα τιμωρήσω με ράβδο τις ανομίες τους και με μαστίγιο τις αδικίες τους.

Αλλά και τους ιερείς που γελούν η φιλονικούν μέσα στις αγίες εκκλησίες μου, τι θα τους κάνω; Θα τους συμμορφώσω στο πυρ και στον τάρταρο.

Ήρθα κι έρχομαι. Όποιος έχει τη δύναμη ας με αντιμετωπίση. Αλλά ουαί κι αλλοίμονο σ' αυτόν που όντας αμαρτωλός θα πέση στα χέρια μου! Γιατί καθένας θα εμφανισθή ενώπιόν μου «γυμνός και τετραχηλισμένος». Που θα τολμήση να φενερωθή τότε η αναίδεια των αμαρτωλών; Πως θ' αντικρύσουν το πρόσωπό μου; Που θα βάλουν τη ντροπή τους; Θα καταισχυνθούν μπροστά στις άχραντες Δυνάμεις μου.

Θα κατακρίνω όμως κι όσους μοναχούς αμέλησαν τα καθήκοντά τους και πρόδωσαν τις υποσχέσεις που έδωσαν ενώπιον Θεού, αγγέλλων κι ανθρώπων. Άλλα υποσχέθηκαν κι άλλα έπραξαν. Απ' το ύψος των νεφελών θα τους γκρεμίσω στην άβυσσο. Δεν τους έφτανε η δική τους απώλεια, αλλά προξένησαν ολέθριο σκάνδαλο και σ' άλλους. Ήταν καλύτερα γι' αυτούς να μην απαρνηθούν τον κόσμο, παρά που τον απαρνήθηκαν κι έζησαν αισχρά, ανακατεμένοι με την ασωτία. «Εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω» σ' όσους δεν θέλησαν να μετανοιώσουν. Εγώ θα τους κρίνω σαν δίκαιος Κριτής!..

Τα λόγια αυτά που βροντοφώνησε ο Κύριος στον αρχιστράτηγο Μιχαήλ, γέμισαν δέος τις αναρίθμητες Δυνάμεις των αγγέλων.

Έπειτα πρόσταξε να του φέρουν τους Επτά Αιώνες της συστάσεως του κόσμου. Ο Μιχαήλ ανέλαβε την εκτέλεση κι αυτής της προσταγής. Γι' αυτό πήγε αμέσως στον οίκο της διαθήκης και τους έφερε. Ήταν σαν μεγάλα βιβλία και τα τοποθέτησε μπροστά στον Κριτή. Έπειτα στάθηκε παράμερα παρατηρώντας με ευλάβεια πως

ξεφυλλίζει ο Κύριος την ιστορία των αιώνων.

Πήρε εκείνος τον πρώτο Αιώνα, τον άνοιξε και είπε:

-Εδώ γράφει πρώτα-πρώτα: Ο Πατήρ, ο Υιός και το Αγιο Πνεύμα, ένας Θεός σε τρία πρόσωπα. Από τον Πατέρα γεννήθηκε ο Υιός και δημιουργός των αιώνων. Διότι με τον Λογο του Πατρός, τον Υιο, έγιναν οι Αιώνες, δημιουργήθηκαν οι ασώματες Δυνάμεις, στερεώθηκαν οι ουρανοί, η γη, τα καταχθόνια, η θάλασσα, οι ποταμοί «και πάντα τα εν αυτοίς».

Έπειτα αφού διάβασε λίγο παρακάτω, είπε:

-Εδώ λέει: Εικόνα του αοράτου Θεού είναι ο πρώτος άνθρωπος, ο Αδάμ, με τη γυναίκα του, την Εύα. Στον Αδάμ δόθηκε μια εντολή από τον παντοκράτορα Θεο και δημιουργό όλων των ορατών και αοράτων. Είναι ένας νόμος που πρέπει να τηρηθή με κάθε ασφάλεια και ακρίβεια, ώστε να θυμάται τον δημιουργό του, και να μην ξεχνάει ότι υπάρχει Θεός από πάνω του.

Πάλι προχώρησε λίγο:

-Παράβαση, στην οποία υπέπεσε η εικόνα του Θεού από απάτη η μάλλον από απροσεξία και αμέλεια. Έπεσε ο άνθρωπος και διώχθηκε από τον παράδεισο με δίκαιη κρίση και απόφαση του Θεού. Δεν μπορεί να βρίσκεται σε τόσα αγαθά ο αχρείος παραβάτης!

Πιο κάτω διάβασε:

-Ο Καϊν ρίχθηκε στον Άβελ και τον σκότωσε, κατά τη βουλή του διαβόλου. Οφείλει να καή στη φωτιά της γέενας, γιατί έμεινε αμετανόητος. Ενώ Άβελ θα ζήση αιώνια.

Κατά τον ίδιο τρόπο ξεφύλλισε τα έξι βιβλία των Αιώνων.

Πήρε τέλος το έβδομο και διάβασε:

-Η αρχή του εβδόμου Αιώνα σημαίνει το τέλος των αιώνων. Αρχίζει να γενικεύεται η κακία, η πονηρία κι η ασπλαγχνία. Οι άνθρωποι του εβδόμου Αιώνα είναι πονηροί, φθονεροί, ψεύτες, με υποκριτικήν αγάπη, φίλαρχοι, υποδουλωμένοι στις σοδομικές αμαρτίες.

Προχώρησε λίγο, κάτι διάβασε κι έστρεψε αμέσως θλιμμένο το βλέμμα του ψηλά, στήριξε το ένα χέρι στο γόνατο, με τ’ άλλο σκέπασε το πρόσωπο και τα μάτια κι έμεινε συλλογισμένος σ’ αυτή τη στάση ώρα πολλή. Σε λίγο ψιθύρισε:

-Αλήθεια, τούτος ο έβδομος Αιώνας ξεπέρασε στην αδικία και την πονηρία όλους

τους προηγούμενους.

Διάβασε παρακάτω:

-Οι Έλληνες και τα είδωλά τους γκρεμίσθηκαν με το ξύλο, τη λόγχη και τα καρφιά που έμπηξαν στο ζωηφόρο Σώμα μου.

Σωπασε μερικές στιγμές και πάλι έσκυψε στο βιβλίο.

-Δώδεκα άρχοντες του Μεγάλου Βασιλέως, λευκοί σαν το φως, συντάραξαν τη θάλασσα, στόμωσαν θηρία, έπνιξαν τους νοητούς δράκοντες, φώτισαν τυφλούς, χόρτασαν πεινασμένους και φτώχεψαν πλουσίους. Ψαρεψαν πολλές νεκρωμένες ψυχές ξαναδίνοντάς τους ζωή. Μεγάλος ο μισθός τους!...

Κι έπειτα από λίγο:

-Εγώ ο Αγαπητός διάλεξα και μάρτυρες αθλοφόρους για χάρη μου. Η φιλία τους έφτασε ως τον ουρανό και η αγάπη τους ως τον θρόνο μου! Ο πόθος τους ως την καρδία μου και η λατρεία τους με φλογίζει δυνατά. Η δόξα και το κράτος μου είναι μαζί τους!...

Αφού γύρισε αρκετά φύλλα ψυθίρισε μ’ ένα χαμόγελο ικανοποιήσεως:

-Ο άνθρωπος που κράτησε μ’ ευσέβεια το πηδάλιο της Επτάλοφης κι έγινε βασιλιάς της, υπήρξε δούλος της αγάπης μου. Του άξιζε η βασιλεία των ουρανών, γιατί στάθηκε ζηλωτής και μιμητής του Κυρίου του.

Έπειτα παραλείποντος πολλά αναφώνησε:

-Ω πανέμορφη και πολύτιμη Νύμφη! Πόσοι αισχροί πάσχισαν να σε μολύνουν! Μα δεν πρόδωσες Εμένα τον Νυμφίο σου!... Αμέτρητες αιρέσεις σε απείλησαν, αλλά η πέτρα που πάνω της είσαι θεμελιωμένη δεν σαλεύθηκε, γιατί «πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής».

Πιο κάτω ήταν γραμμένες όλες οι αμαρτίες των ανθρώπων όσες βρήκε ο θάνατος να μην έχουν ξεπλυθή στη μετάνοια.

Κι ήταν τόσο πολλές, σαν την άμμο της θάλασσας!... Τις διάβαζε ο Κύριος δυσαρεστημένος και κουνούσε το κεφάλι του αναστενάζοντας.

Το αμέτρητο πλήθος των αγγέλων στεκόταν περίτρομο από τον φόβο της δίκαιης οργής του Κριτού.

Όταν ο Κύριος έφτασε στη μέση του Αιώνα αυτού, παρατήρησε:

Τούτο το έσχατο είναι γεμάτο από τη δυσωδία των αμαρτιών, από τ' ανθρώπινα έργα, που είναι όλα ψεύτικα και βρωμερά: Φθόνοι, φόνοι, ψεύδη, έχθρες, μνησικακίες. Φτάνει πια! Θα το σταματήσω στη μέση. Να πάψη η κυριαρχία της αμαρτίας!

Και λέγοντας αυτά τα ωργισμένα λόγια ο Κύριος έδωσε στον αρχιστράτηγο Μιχαήλ το σύνθημα για την Κρίση. Αυτοστιγμεί εκείνος με το τάγμα του πήραν τον υπέρλαμπρο και απερίγραπτο θρόνο κι έφυγαν. Ήταν το τάγμα τόσο πολυπληθές, ώστε η γη δεν το χωρούσε. Φεύγοντας βροντοφωνούσαν:

-Άγιος, άγιος, άγιος, φοβερός και μέγας, υψηλός, θαυμαστός και δοξασμένος ο Κύριος στούς αιώνες των αιώνων.

Έπειτα αποχώρησε ο Γαβριήλ με το τάγμα του ψάλλοντας:

-«Άγιος, άγιος, άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γη της δόξης αυτού»!

Και από 'κείνη τη φοβερή κραυγή συγκλονίζονταν ο ουρανός και η γη.

Ακολούθησε ο τρίτος μέγας αρχιστράτηγος, ο Ραφαήλ, με το τάγμα του αναπέμποντας τον ύμνο:

«Εις άγιος, εις Κύριος, Ιησούς Χριστός, εις δόξαν Θεού Πατρός. Αμήν».

Τέλος ξεκίνησε και η τέταρτη παράταξη. Ο άρχοντάς της ήταν λευκός και λαμπερός σαν το χιόνι, με όψη γλυκειά. Φεύγοντας άρχισε κι αυτός να ψάλλη δυνατά:

-«Θεός θεών Κύριος ελάλησε και εκάλεσε την γην από ανατολών ηλίου μέχρι δυσμών. Εκ Σιών η ευπρέπεια της ωραιότητος αυτού. Ο Θεός εμφανώς ήξει, ο Θεός ημών και ου παρασιωπήσεται. Πυρ ενώπιον αυτού προπορεύσεται και κύκλω αυτού καταιγίς σφοδρά».

Και συνέχεια τον υπόλοιπο ψαλμο. Ενώ οι αξιωματούχοι του αποκρίνονταν:

-«Ανάστα ο Θεός κρίνων την γην ότι συ κατακληρονομήσεις εν πάσι τοις έθνεσι».

Ο αρχηγός αυτού του τάγματος ωνομαζόταν Ουριήλ.

Σε λίγο έφεραν ενώπιον του Κυρίου τον δοξασμένο Σταυρό του, που έλαμπε σαν φοβερή αστραπή και σκόρπιζε άρρητη ευωδία. Τον συνώδευαν με εξαιρετικές

τιμές δύο τάγματα Εξουσιών και Δυνάμεων. Το θέαμα ήταν συγκλονιστικά μεγαλόπρεπο. Οι πολυάριθμες δυνάμεις έψαλλαν παναρμόνια.

Άλλοι έλεγαν με μεγάλο δέος:

-«Υψώσω σε ο Θεός μου ο Βασιλεύς μου και ευλογήσω το όνομά σου εις τον αιώνα».

Άλλοι έλεγαν:

-«Υψούτε Κύριον τον Θεόν ημών και προσκυνείν τω υποποδίω των ποδών αυτού, ότι άγιός εστι». Αλληλούϊα, αλληλούϊα, αλληλούϊα!

Έπειτα δόθηκε θεία διαταγή να έρθη πάλι ο κραταιός άρχοντας Μιχαήλ για να παρασταθή διπλά στον θρόνο του Κυρίου. Εκείνη τη στιγμη παρουσιάσθηκε άγγελος που κρατούσε μια βροντερή σάλπιγγα. Την πήρε ο Κριτής στα χέρια του, σάλπισε τρεις φορές κι είπε τρεις λόγους. Μετά την παρέδωσε στον Μιχαήλ:

-Πηγαινε στον Γολγοθά όπου άπλωσα τα άχραντα χέρια μου να σαλπίσης κι εκεί τρεις φορές.

Μόλις αποχώρησε ο Μιχαήλ, κάλεσε ο Κύριος το τάγμα των Αρχών και είπε απευθυνόμενος στον αρχηγό του:

-Σε προστάζω να πάρης το θείο σου τάγμα και να σκορπισθήτε σ' όλο τον κόσμο, για να μεταφέρετε πάνω σε νεφέλες τους αγίους, απ' την ανατολή και τη δύση, τον βορρά και τον νότο. Θα τους συγκεντρώσης όλους για να υποδεχθούν την παρουσία μου, μόλις ηχήση η σάλπιγγα.

Υστερ' απ' όλα αυτά έρριξε ένα βλέμμα στη γη ο δίκαιος Κριτής και είδε... Ομίχλη και σκοτεινιά, θρήνος και ουαί και κοπετός πολύς απ' τη φοβερή τυραννία του σατανά. Μανιαζε και φρύαττε ο δράκοντας. Κατέστρεψε τα πάντα συντρίβοντάς τα σαν χορτάρι. Γιατί έβλεπε τους αγγέλους του Θεού να του ετοιμάζουν το αιώνιο πυρ.

Μόλις τα είδε όλα αυτά ο Κύριος, κάλεσε ένα πύρινο άγγελο με αυστηρή και φοβερή όψη, χωρίς λυπήση -ήταν αρχηγός των αγγέλων που επιβλέπουν το πυρ της κολάσεως- και του είπε:

-Πάρε μαζί σου τη ράβδο μου που δένει και συντρίβει. Πάρε κι αμέτρητους αγγέλους απ' το τάγμα σου, τους πιο φοβερούς, που τάχθηκαν τιμωροί των κολασμένων. Θα πάτε στη νοητή θάλασσα, για να βρήτε τα ίχνη του ζοφερού άρχοντα. Άρπαξέ τον με ισχύ και κραταιότητα και χτύπα τον αλύπητα με τη ράβδο, ώσπου να παραδώση το τάγμα των πονηρών πνευμάτων. Κι αφού τους

δέσης όλους γέρα με την ισχύ της ράβδου μου, κατά τη διαταγή μου, θα τους ρίξης στις πιο άσπλαχνες και άγριες κολάσεις!...

Και τότε πια, όταν όλα ήταν έτοιμα, έγινε νεύμα στον αρχάγγελο που κρατούσε τη σάλπιγγα να σαλπίση ηχηρά.

Αμέσως απλώθηκε απότομα νεκρική σιγή, σαν να ηρέμησαν τα σύμπαντα.

Με το πρώτο σάλπισμα συναρμολογήθηκαν όλα τα σώματα των νεκρών.

Με το δεύτερο, Πνεύμα Κυρίου επανέφερε τις ψυχές μέσα στα νεκρά σώματα.

Δέος και φρίκη κατέλαβε τα σύμπαντα.

Τα ουράνια και τα επίγεια έτρεμαν.

Και τότε αντήχησε το τρίτο και φοβερώτερο σάλπισμα, που συγκλόνισε όλο τον κόσμο. Οι νεκροί αναστήθηκαν από τα μνήματα «εν ριπή οφθαλμού». Φοβερό θέαμα! Ξεπερνούσαν σε αριθμό την άμμο της θάλασσας. Συγχρόνως σαν πυκνή βροχή κατέβαιναν απ' τα ουράνια προς τον θρόνο της ετοιμασίας τ' αγγελικά τάγματα βροντοφωνώντας:

-«Άγιος, άγιος, άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γη φόβου και τρόμου».

Στεκόταν όλος ο λαός και το αναρίθμητο σύνταγμα των αγγέλων περιμένοντας. Έτρεμαν και φρικιούσαν μπροστά στη φοβερή θεία εξουσία που κατέβαινε στη γη. Ενώ όμως όλοι κοίταζαν ψηλά, ξαφνικά άρχισαν να γίνωνται σεισμοί, βροντές κι αστραπές στην κοιλάδα της Δίκης και στον αιθέρα, ώστε κατατρόμαξαν όλοι. Τότε αποσύρθηκε σαν βιβλίο το στερέωμα του ουρανού και φάνηκε ο Τίμιος Σταυρός να λάμπη σαν τον ήλιο και να σκορπίζη θείες μαρμαρυγές. Τον κρατούσαν άγγελοι μπροστά από τον Κυριο μας Ιησού Χριστό και Κριτή της οικουμένης, που έρχοταν.

Σε λίγο ακούγεται ένας ύμνος, ένα τραγούδι πρωτάκουστο: «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου· Θεός Κύριος», κριτής, εξουσιαστής, άρχων ειρήνης.

Μόλις τελείωσε η βροντερή τούτη δοξολογία, εμφανίζεται ο Κριτής επί των νεφελών, καθισμένος σε θρόνο πύρινο. Με την πολλή του καθάρια λαμπρότητα πυρπολούσε τον ουρανό και τη γη.

Έξαφνα μεσ' απ' το πλήθος των αναστημένων νεκρών άρχισαν μερικοί ν' αστράφτουν σαν τον ήλιο! Αμέσως αρπαζόνταν από τις νεφέλες στον αέρα για να συναντήσουν τον Κυριό τους. Οι περισσότεροι όμως απόμειναν κάτω. Κανείς δεν τους πήρε στον ουρανό!...θρηνούσαν πικρά που δεν αξιώθηκαν ν' αρπαχτούν κι

αυτοί από τις νεφέλες κι ήταν φαρμάκι η λύπη και η οδύνη στις ψυχές τους. Έπεσαν όλοι γονατιστοί μπροστά στον Κριτή και πάλι σηκώθηκαν.

Είχε πια καθίσει στον «θρόνο της ετοιμασίας» ο φοβερός Κριτής και μαζεύθηκαν γύρω του όλες οι δυνάμεις των ουρανών με φόβο και τρόμο. Όσοι είχαν αρπαχθή από τα σύννεφα προς απάντησή του, τοποθετήθηκαν στα δεξιά του. Οι υπόλοιποι ωδηγήθηκαν στ' αριστερά του Κριτού. Οι πιο πολλοί τους ήταν Ιουδαίοι, άρχοντες, αρχιερείς, ιερείς, βασιλείς και πολύ πλήθος μοναχών και λαϊκών. Στεκόνταν καταντροπιασμένοι, ελεεινολογώντας τον εαυτό τους και θρηνώντας την απωλειά τους. Τα πρόσωπά τους ήταν εξαθλιωμένα και αναστέναζαν βαθιά συντετριμμένοι.

Σ' όλους είχε απλωθή νεκρικό πένθος. Και πουθενά δεν φαινόταν καμμιά παρηγοριά.

Όσοι όμως στεκόταν στα δεξιά του Κριτού ήταν όλοι φαιδροί, φωτεινοί σαν ήλιοι, σεμνοί, δοξασμένοι, λευκοί σαν το φως, πυρπολημένοι λες, από μια θεόφωτη αστραπή. Εμοιαζαν -αν δεν είναι τολμηρό να το πη κανείς- σαν τον Κυριο και Θεο τους.

Παρευθύς έρριξε το βλέμμα του και απ' τη μια κι από την άλλη μεριά ο φοβερός Κριτής. Στα δεξιά κοίταξε ευχαριστημένος και χαμογέλασε. Όταν όμως γύρισε στ' αριστερά, ταράχθηκε, ωργίσθηκε πολύ και απέστρεψε αμέσως το πρόσωπό του.

Τότε με δυνατή κι επίσημη φωνή λέει στούς «εκ δεξιών» Του.

-«Δεύτε οι ευλογημένοι του πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασίλειαν από καταβολής κόσμου. Επείνασα γαρ, και εδώκατέ μοι φαγείν, εδίψησα, και εποτίσατέ με, ξένος ήμην, και συνηγάγετέ με, γυμνός και περιεβάλετέ με, ησθένησα, και επεσκέψασθέ με, εν φυλακή ήμην και ήλθετε προς με».

Παραξενεύτηκαν εκείνοι και ρώτησαν:

-«Κύριε, πότε σε είδομεν πεινώντα και εθρέψαμεν, η διψώντα και εποτίσαμεν; πότε δε σε είδομεν ξένον και συνηγάγομεν, η γυμνόν και περιεβάλομεν; πότε δε σε είδομεν ασθενή η εν φυλακή και ήλθομεν προς σε;».

-«Αμήν λέγω υμίν, εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε».

Στρέφεται τότε και προς τους «εξ ευωνύμων» και τους λέει με δριμύτητα:

-«Πορεύεσθε απ' εμού οι κατηραμένοι εις το πυρ το αιώνιον το ητοιμασμένον τω διαβόλω και τοις αγγέλοις αυτού. Επείνασα γαρ, και ουκ εδώκατέ μοι φαγείν, εδίψησα και ουκ εποτισατέ με, ξένος ήμην και ου συνηγάγετέ με, γυμνός, και ου

περιεβάλετέ με, ασθενής και εν φυλακή και ουκ επεσκέψασθέ με».

-«Κύριε», τον ρώτησαν κι αυτοί απορημένοι, «πότε σε είδομεν ασθενή εν φυλακή και ου διηκονήσαμέν σοι;».

-Αμήν λέγω υμίν», τους απάντησε ο Κύριος, «εφ' όσον ουκ εποιήσατε ενί τούτων των ελαχίστων, ουδέ εμοί εποιήσατε». Χαθήτε απ' τα μάτια μου, κατηραμένοι της γης! Στον τάρταρο! Στον βρυγμο των οδόντων! Εκεί θάναι ο θρήνος κι ο οδυρμός ο ατελείωτος.

Μόλις έβγαλε αυτή την απόφαση ο Κριτής, αμέσως ξεχύθηκε απ' την ανατολή ένας τεράστιος πύρινος ποταμός, που κυλούσε ορμητικά προς τη δύση. Ήταν πλατύς σαν μεγάλη θάλασσα. Οι αμαρτωλοί απ' τ' αριστερά βλέποντάς τον κατατρόμαξαν κι άρχισαν να τρέμουν φρικτά απ' την απελπισία τους. Μα ο αδέκαστος Κριτής πρόσταξε να περάσουν όλοι -δίκαιο και άδικοι- μεσ' απ' το φλεγόμενο ποταμό, για να τους δοκιμάση το πυρ.

Άρχισαν πρώτα οι «εκ δεξιών», που πέρασαν όλοι και βγήκαν λαμπεροί σαν ατόφιο χρυσάφι. Τα έργα τους δεν κάηκαν, αλλ' αποδείχθηκαν πιο φωτεινά και διαυγή με τη δοκιμασία. Γι' αυτό γέμισαν αγγαλίαση.

Έπειτα απ' αυτούς ήρθαν και οι «εξ ευωνύμων» να περάσουν μέσα απ' τη φωτιά, για να δοκιμασθούν τα έργα τους. Αλλά, επειδή ήταν αμαρτωλοί, η φλόγα άρχισε να τους καίη και τους κράτησε μεσ' στη μέση του ποταμού. Και τα μεν έργα τους κατακάηκαν σαν άχυρα, ενώ τα σώματα τους έμειναν σώα να φλέγονται επί χρόνια και αιώνες ατελείωτους μαζί με τον διάβολο και τους δαίμονες. Κανένας δεν κατώρθωσε να βγη από 'κείνο το πύρινο ποτάμι! Όλους τους αιχμαλώτισε η φωτιά, γιατί ήταν άξιοι καταδίκης και τιμωρίας.

Αφού παραδόθηκαν στην κόλαση οι αμαρτωλοί, σηκώθηκε απ' το θρόνο του ο φοβερός Κριτής και ξεκίνησε για το θεϊκό ανάκτορο με όλους τους αγίους του. Τον περικύκλωναν, πάντα με πολύ φόβο και τρόμο, όλες οι ουράνιες δυνάμεις ψάλλοντας:

-«Άρατε πύλας οι άρχοντες ημών και επάρθητε πύλαι αιώνιοι και εισελεύσεται ο Βασιλεύς της δόξης», ο Κύριος και Θεός των θεών μαζί με όλους τους αγίους του, που θα απολαύσουν αιώνια κληρονομιά.

Άλλο τάγμα απαντούσε και έλεγε:

-«Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου» με όσους αξίωσε η χάρη του να ονομασθούν υιοί Θεού, «Θεός Κύριος» μαζί με τους υιούς της Νέας Σιών, «και

επέφανεν ημίν».

Και οι αρχάγγελοι, που προπορεύονταν απ’ τον Κυριο, τον δοξολογούσαν ψάλλοντας ένα ουράνιο μέλος αντιφωνικά:

-«Δεύτε αγαλλιασώμεθα τω Κυρίω, αλαλάξωμεν τω Θεώ τω Σωτήρι ημών. Προφθάσωμεν το πρόσωπον αυτού εν εξομολογήσει και εν ψαλμοίς αλαλάξωμεν αυτώ».

Ενώ άλλο τάγμα αντιφωνούσε μελωδικά:

-«Ότι Θεός μέγας Κύριος και Βασιλεύς μέγας επί πάσαν την γην. Ότι εν τη χειρί αυτού τα πέρατα της γης και τα ύψη των ορέων αυτού εισιν»!

Αυτά και αλλά πολλά παναρμόνια μέλη έψαλλαν οι άγιοι άγγελοι, ώστε να ευφραίνωνται απερίγραπτα όσοι τ’ άκουγαν.

Έτσι ψάλλοντας μπήκαν οι άγιοι με τον Κυριο Ιησού Χριστό στον επουράνιο θάλαμο του θεϊκού παλατιού με καρδιές που σκιρτούσαν από χαρά. Και αμέσως κλείσθηκαν οι πύλες του νυμφώνα.

Τότε κάλεσε ο ουράνιος Βασιλεύς τους κορυφαίους αγγέλους. Πρώτοι παρουσιάσθηκαν ο Μιχαήλ, ο Γαβριήλ, ο Ραφαήλ, ο Ουριήλ και οι άρχοντες των ταγμάτων.

Ακολούθησαν οι δώδεκα φωστήρες του κόσμου, οι απόστολοι. Τους έδωσε ο Κύριος δόξα αστραφτερή και δώδεκα πυρίμορφους θρόνους για να καθίσουν κοντά στον διδάσκαλο τους Χριστό με μεγαλειώδεις τιμές. Η όψη τους ακτινοβολούσε ένα απερίγραπτο αιώνιο φως και τα ενδύματά τους ήταν λαμπερά και διάφανα σαν το κεχριμπάρι. Ακόμη κι οι άρχοντες των αγγέλων τους θαύμαζαν. Τέλος τους έδωσε και δώδεκα υπέροχα κρυστάλλινα στεφάνια διακοσμημένα με πολυτίμους λίθους, που έλαμπαν εκτυφλωτικά, καθώς τα κρατούσαν πάνω από τα κεφάλια τους ένδοξοι άγγελοι.

Έπειτα ωδηγήθηκαν ενώπιον του Κυρίου οι 70 απόστολοι. Έλαβαν κι αυτοί όμοιες τιμές και δόξες, μόνο που τα στεφάνια των 12 ήταν πιο θαυμαστά.

Και τώρα ήρθε η σειρά των μαρτύρων. Αυτοί πήραν τη θέση και τη δόξα της μεγάλης αγγελικής στρατιάς, που γκρεμίσθηκε απ’ τον ουρανό μαζί με τον

Εωσφόρο. Έγιναν δηλαδή οι μάρτυρες άγγελοι και άρχοντες των ουρανίων ταγμάτων. Τους έφεραν αμέσως πλήθος στεφάνια και τα τοποθέτησαν στα αγιασμένα κεφάλια τους. Όσο λάμπει ο ήλιος, τόσο έλαμπαν κι αυτά. Έτσι οι άγιοι μάρτυρες θεώμενοι ευφραίνονταν και αγάλλονταν ανέκφραστα.

Μετά μπήκε ο θείος χορός των ιεραρχών, ιερέων, διακόνων και λοιπών κληρικών. Στεφανώθηκαν και αυτοί μ' αιώνια και αμαράντινα στεφάνια, ανάλογα με το ζήλο, την υπομονή και την ποιμαντική τους δράση. Στεφάνι από στεφάνι ήταν διαφορετικό κατά τη δόξα, όπως αστέρι από αστέρι. Έτσι πολλοί ιερείς και διάκονοι ήταν ενδοξότεροι και λαμπρότεροι από πολλούς αρχιερείς.

Τους έδωσαν ακόμη και από ένα ναο, για να προσφέρουν στο νοερό θυσιαστήριο αγία θυσία και τελεία, ευάρεστη στον Θεο.

Έπειτα μπήκε ο όσιος χορός των μοναχών. Η όψη τους ξέχυνε μυστικήν ευωδία και σαν ήλιοι σκόρπιζαν θείες μαρμαρυγές. Ο Κύριος τους στόλισε με έξι φτερούγες και έγιναν με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος σαν τα φρικτά Χερουβείμ και Σεραφείμ. Άρχισαν τότε να βροντοφωνούν:

-«Άγιος, άγιος, άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γη της δόξης αυτού». Ήταν η δόξα τους μεγάλη, αφάνταστη και το στεφάνι τους ποικιλοστόλιστο και λαμπερό. Ανάλογα με τους αγώνες και τους ιδρώτες τους απολάμβαναν και τις τιμές.

Ακολούθησε ο χορός των προφητών. Τους δώρισε ο Βασιλεύς το άσμα των ασμάτων, το ψαλτήρι του Δαβίδ, τύμπανα και χορούς, άϋλο φως αστραφτερό, άφραστη αγαλλίαση και τη δοξολογία του Αγίου Πνεύματος.

Τότε τους ζήτησε ο Δεσπότης του θεϊκού νυμφώνα να ψάλλουν κάτι. Και έψαλλαν ένα τόσο μελωδικό ύμνο, ώστε σκίρτησαν όλοι από ευφροσύνη.

Αφού έλαβαν αυτά τα δώρα οι άγιοι απ' τα άχραντα χέρια του Σωτήρος, περίμεναν ακόμη εκείνα, «α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη».

Τότε μπήκε όλος ο χορός των ανθρώπων, που σώθηκαν μέσα στον κόσμο: Φτωχοί και άρχοντες, βασιλείς και ιδιώτες, δούλοι και ελεύθεροι. Στάθηκαν όλοι ενώπιον του Κυρίου κι εκείνος ξεχώρισε από ανάμεσά τους τους ελεήμονες και τους αγνούς και τους έδωσε την τρυφή του παραδείσου της Εδέμ, παλάατια ουράνια και φωτεινά, στεφάνια πολυτελή, αγιασμό και αγαλλίαση, θρόνους και σκήπτρα και αγγέλους να τους υπηρετούν.

Μετά ήρθαν όσοι έγιναν για την αγάπη του Χριστού «πτωχοί τω πνεύματι». Τώρα

υψώθηκαν πάρα πολύ. Τους δόθηκε απ’ το χέρι του Κυρίου στεφάνι περίλαμπρο και κληρονόμησαν τη βασιλεία των ουρανών.

Έπειτα «οι πενθούντες» τις αμαρτίες τους, έλαβαν τη μεγάλη παρηγορία της Αγίας Τριάδος.

Έπειτα «οι πραείς» και άκακοι, που κληρονόμησαν την ουράνια γη, όπου αποστάζει γλυκασμό και ευωδία το Πνεύμα του Θεού. Και αυτοί δοκίμασαν ανέκφραστη τέρψη και ηδονή βλέποντας να τους χαρίζεται η μακαρία γη. Τα στεφάνια τους ροδόμορφα σκόρπιζαν μαρμαρυγές.

Ακολούθησαν οι «πεινώντες και διψώντες την δικαιοσύνην». Τους δόθηκε ο μισθός της δικαιοσύνης, για να χορτάσουν. Και η αγαθή τους πρόθεση ευφράνθηκε βλέποντας τον Βασιλέα Χριστό να υψώνεται και να υπερδοξάζεται απ’ τους αγίους αγγέλους.

Έπειτα «οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης». Τους χαρίσθηκε θεία δοξολογία και πολυθαύμαστη ζώη.

Στήθηκε μάλιστα για χάρη τους και άφραστος θρόνος για να καθίσουν στη βασίλεια των ουρανών. Τα στεφάνια τους ήταν από θείο κι άϋλο χρυσάφι που τόσο έλαμπε, ώστε απ’ τη δόξα τους να χαίρωνται οι χοροί των αγγέλων.

Μετά μπήκε ο χορός «των ονειδισθέντων» για τον Χριστό, τον μεγάλο Θεο και σωτήρα των ψυχών μας.

Τους ανέβασαν σε θρόνους χρυσοποίκιλτους και απολάμβαναν τον έπαινο του Θεού.

Μετά από αυτούς μπήκε πολύ πλήθος ειδωλολατρών, που δεν γνώρισαν τον νόμο του Χριστού, αλλά εκ φύσεως τον τήρησαν υπακούοντας στη συνείδησή τους. Πολλοί έλαμπαν σαν ήλιοι από την αγνότητα και την καθαρότητά τους. Και ο Κύριος τους χάρισε τον παράδεισο και φαιδρά στεφάνια πλεγμένα με ρόδα και κρίνα. Επειδή όμως είχαν στερηθή το άγιο βάπτισμα, ήταν τυφλοί. Δεν έβλεπαν καθόλου τη δόξα του Θεού. Γιατί το άγιο βάπτισμα είναι φως και μάτι της ψυχής. Γι’ αυτό όποιος δεν το λάβη κι αν άπειρα καλά εργασθή, κληρονομεί βέβαια την παραδείσιαν άνεση και κάτι δοκιμάζει από την ευωδία και τη γλυκύτητά της, αλλά δεν βλέπει τίποτε.

Έπειτα κι απ’ αυτούς βλέπει ο δίκαιος Νήφων ένα τάγμα αγίων που ήταν τα παιδιά των χριστιανών. Όλοι τους έμοιαζαν να είναι περίπου τριάντα ετών. Τους κοίταξε με βλέμμα ιλαρό ο Νυμφίος και είπε:

-Ο μεν χιτώνας του βαπτίσματός σας άσπιλος, έργα όμως πουθενά! Τι να σας κάνω

λοιπόν εσάς;

Τότε με θάρρος του απάντησαν κι αυτοί:

-Κύριε, μας στέρησες τα επίγεια αγαθά σου, τουλάχιστον μη μας στερήσης τα επουράνια.

Χαμογέλασε ο Νυμφίος και τους χάρισε τα ουράνια αγαθά. Πήραν και τα στεφάνια της αγνότητος, της ακακίας και όλες οι άϋλες στρατιές τους θαύμαζαν.

Ήταν θαύμα ν' ακούη κανείς τους αγίους αγγέλους που, κατευχαριστημένοι καθώς έβλεπαν τα τάγματα όλων των αγίων, τραγουδούσαν άσματα γλυκά.

Ύστερα από όλα αυτά βλέπει ο Νήφων να έρχεται μπροστά στον Νυμφίο μια θεόφωτη Νύμφη. Γύρω της σκόρπιζε ουράνιες ευωδίες και θεϊκά μύρα. Στο πανέμορφο κεφάλι της φορούσε ασύγκριτο βασιλικό στέμμα, που ακτινοβολούσε. Οι άγγελοι την ατένιζαν κατάπληκτοι κι οι άγιοι θαμπωμένοι. Η χάρη του Αγίου Πνεύματος συγκρατούσε πάνω στην άχραντη κορυφή το ουράνιο εκείνο διάδημα.

Μπαίνοντας στον θείο νυμφώνα την ακολουθούσε αναρίθμητο πλήθος παρθένων που υμνούσαν με δοξολογίες και άσματα τα μεγαλεία του Θεού.

Όταν έφτασε κοντά στον Νυμφίο η μεγάλη βασίλισσα προσκύνησε τρεις φορές μαζί με όλες τις άγιες παρθένες. Τότε ο «ωραίος κάλλει» την είδε και ευφράνθηκε. Έσκυψε το κεφάλι του και την τίμησε σαν άχραντη Μητέρα του. Εκείνη πλησίασε με πολλήν ευλάβεια και χάρη και ασπάσθηκε τα αθάνατα και ακοίμητα μάτια του, καθώς και τα σπλαγχνικά του χέρια.

Μετά το θείο φίλημα ο Κύριος χάρισε στις παρθένες αστραφτερά φορέματα και πάμφωτα στεφάνια. Κι έπειτα ήρθαν όλες οι νοερές δυνάμεις υμνώντας, μακαρίζοντας και δοξάζοντάς την.

Τότε σηκώθηκε απ' το θρονο του ο Νυμφίος και έχοντας στα δεξιά τη Μητέρα του και στ' αριστερά τον μέγιστο και πολυθαύμαστο προφήτη και Πρόδρομό του, βγήκε απ' τον νυμφώνα και πήγε στον θεϊκό θάλαμο, όπου βρίσκονται τα αγαθά «α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη», ετοιμασμένα για όσους αγάπησαν τον Θεο. Ακολουθούσαν και όλοι οι άγιοι. Μόλις είδαν τα αγαθά, πλημμύρισαν από άφατη αγαλλίαση και άρχισαν να κυκλοφορούν πανηγυρίζοντας μέσα στον έκπλαγο θάλαμο.

Αλλ' αυτά δεν μπόρεσε ο δούλος του Θεού Νήφων να μου τα περιγράψη. Αν και πολλές φορές τον πίεσα, δεν μου είπε το παραμικρό.

-Δεν μπορώ, παιδί μου, έλεγε αναστενάζοντας, να απεικονίσω με την γλώσσά μου η να παρομοιάσω με οποιοδήποτε επίγειο πράγμα τα εκεί. Ήταν πέρα από κάθε σκέψη και φαντασία, πέρα από όλα τα βλεπόμενα και μη βλεπόμενα.

Όταν λοιπόν μοίρασε ο Κύριος στούς αγίους του όλα τα άφραστα και ανήκουστα αγαθά, πρόσταξε τα Χερουβείμ να κυκλώσουν τον αιώνιο θάλαμο, όπως κυκλώνει το τείχος μια πόλη. Πρόσταξε έπειτα τα Σεραφείμ να κυκλώσουν τα Χερουβείμ, οι Θρόνοι τα Σεραφείμ, οι Κυριότητες τους Θρόνους, οι Αρχές τις Κυριότητες, οι Εξουσίες τις Αρχές και τέλος οι Δυνάμεις των ουρανών τις Εξουσίες. Όπως το τείχος κυκλώνει μια πόλη έτσι τα τάγματα κύκλωναν το ένα το άλλο.

Δεξιά απ’ τον θάλαμο των αιώνων στάθηκε με κάθε μεγαλοπρέπεια ο Μιχαήλ με το τάγμα του. Αριστερά ο Γαβριήλ με το δικό του. Ο Ουριήλ εγκαταστάθηκε στα δυτικά και ο Ραφαήλ στα ανατολικά.

Όλα αυτά έγιναν με το πρόσταγμα του Κυρίου Ιησού Χριστού, του μεγάλου Θεού και Σωτήρος όλων των αγίων. Ήταν οι τέσσερις αυτές παρατάξεις πολύ μεγάλες. Και μαζί με τα τάγματα των αχράντων δυνάμεων έζωναν τον θάλαμο του Θεού με πολλή λαμπρότητα.

Όταν όλα αυτά είχαν πια εκτελεσθή, τότε και αυτός ο θεάνθρωπος Ιησούς υποτάχθηκε «τω υποτάξαντι αυτώ τα πάντα» και του παρέδωσε όλη την εξουσία και την κυριαρχία και το κράτος που είχε λάβει απ’ Αυτόν. Ενώ Εκείνος μπήκε στον θείο και απρόσιτο θάλαμο κληρονόμος του Πατρός, Βασιλεύς και Αρχιερεύς μαζί με όλους τους συγκληρονόμους του αγίους.

Στο τέλος όλων των μυστηρίων που είδε ο άγιος Νήφων, είδε και την πιο φοβερή αποκάλυψη: Ο ίδιος ο Πατέρας του μονογενούς Υιού, ο Γεννήτωρ, το φως το απρόσιτο και ακατάληπτο, ανέτειλε ξαφνικά λάμποντας πάνω από ’κείνο τον απέραντο θάλαμο, πάνω από τις άχραντες δυνάμεις, πάνω απ’ όλους τους κύκλους και τις παρατάξεις τους. Φωτιζε τον καθαρώτατο θάλαμο όπως φωτίζει ο ήλιος τον κόσμο. Έτσι έλαμπε ο Πατέρας των οικτιρμών. Και όπως το σφουγγάρι ρουφάει και συγκρατεί το κρασί, έτσι και οι άγιοι πλημμυρίζονταν από την άρρητη θεότητα του Πατρός και βασίλευαν αδιάκοπα μαζί του στούς αιώνες.

Από τότε πια δεν υπήρχε γι’ αυτούς ούτε νύχτα ούτε μέρα. Μονο υπήρχε Θεός και Πατέρας, Υιός και Πνεύμα, φως και τρυφή, ζώη και φέγγος, τέρψη και ηδονή.

Έπειτα έγινε βαθειά σιγή. Στα μάτια του δικαίου δόθηκε καθαρό και άκρατο φως να βλέπη: Στο πρώτο θάλαμο που κύκλωνε το θάλαμο, μεταδόθηκε άσμα σαν συνεχής και ατελείωτη κληρονομιά. Ασύγκριτη και υπέρκαλλη ήταν η ηδονή του.

Αμέσως το θείο και φοβερό τάγμα άρχισε μίαν ανέκφραστη δοξολογία. Οι καρδιές των αγίων σκιρτούσαν απ’ τη χαρά και την απόλαυση.

Απ’ το πρώτο τάγμα μεταδόθηκε ο υπέροχος δοξολογητικός ύμνος στο δεύτερο τάγμα των Σεραφείμ. Άρχισε τότε κι εκείνο να ψάλλη ύμνο περίτεχνο και ακατάληπτο. Σαν εφτάγλυκο μέλι ηχούσε η δοξολογία του στ’ αυτιά των αγίων και ευφραίνονταν απέραντα με όλες τους τις αισθήσεις: Τα μάτια τους έβλεπαν το απρόσιτο φως. Η όσφρησή τους οσφραίνοταν την ευωδία της θεότητος. Τ’ αυτιά τους άκουγαν τον θείον ύμνο των αχράντων δυνάμεων. Το στόμα τους γευόταν το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου Ιησού Χριστού καινούργιο στη βασιλεία των ουρανών. Τα χέρια τους ψηλαφούσαν τα αιώνια αγαθά και τα πόδια τους χόρευαν στον θάλαμο. Έτσι λοιπόν με όλες τους τις αισθήσεις χόρταιναν την άφατη αγαλλίαση.

Σε λίγο μεταδόθηκε ο θείος εκείνος ύμνος απ’ το δεύτερο τάγμα στο τρίτο και απ’ το τρίτο στο τέταρτο, ως το τελευταίο προκαλώντας με το γλυκύτερο απ’ το μέλι μέλος του τέρψη και ηδονή στις καρδιές των αγίων. Και ήταν υπέροχο ότι δεν ψάλλοταν ένας ύμνος συνεχώς από τα τάγματα, αλλά υπήρχε απερίγραπτη ποικιλία και πρωτοτυπία στην ωδή που έψαλλαν.

Όταν οι εφτά κύκλοι των ταγμάτων ωλοκλήρωσαν την καθαρή τους δοξολογία, τότε άρχισαν και τα τάγματα των αρχαγγέλων τον τρισάγιο ύμνο: Έψαλλε ο Μιχαήλ και αντιφωνούσε ο Γαβριήλ. Και πάλι υμνούσε ο Ραφαήλ και συμπλήρωνε ο Ουριήλ. Άκουγε κανείς πρωτάκουστες αρμονίες. Οι τέσσερις πύρινοι στύλοι, οι αρχάγγελοι, ξεχώριζαν και ήταν ο ύμνος τους φλογερός και βροντερός.

Παρακινημένοι απ’ την άπειρη εκείνη τρυφή άρχισαν τότε και οι άγιοι Πάντες μεσ’ απ’ τον ουράνιο θάλαμο να ψάλλουν τα μεγαλεία του Θεού.

Έτσι μέσα αντηχούσε ύμνος, ύμνος κι έξω, ύμνος και παντού. Άσματα πανίερα, που φλόγιζαν τις καρδιές με μακαρία ηδονή στούς ατελευτήτους αιώνες.

Όταν τα είχε δει πια όλα αυτά ο τρισμακάριος Νήφων και βρισκόταν σε μεγάλη έκσταση και θεωρία, άκουσε τη φωνή του Θεού να του λέη:

-Νήφων, Νήφων, ωραία ήταν η προφητική σου οπτασία. Αλλά όλα αυτά που είδες και άκουσες γράψε τα με κάθε λεπτομέρεια, γιατί έτσι και θα γίνουν. Τα φανέρωσα σε σένα γιατί είσαι πιστός φίλος, αγαπητό μου παιδί και κληρονόμος της βασιλείας μου. Βεβαιώσου λοιπόν τώρα που σε αξίωσα να γίνης αυτόπτης των φρικτών μυστηρίων για τη μεγάλη μου φιλανθρωπία προς όλους εκείνους που προσκυνούν με ταπείνωση τη βασιλεία και την εξουσία μου. Γιατί Εγώ ευφραίνομαι να «επιβλέπω επί τον πράον και ησύχιον και τρέμοντά μου τους λόγους».

Αφού του είπε αυτά ο Κύριος τον απέλυσε από την φοβερή και πολυθαύμαστη οπτασία, που επί δύο εβδομάδες τον είχε απορροφήσει.

Όταν πια ήρθε στον εαυτό του, καθόταν τρομοκρατημένος και θρηνούσε και ωδυρόταν. Τα δάκρυα του έτρεχαν ποτάμι κι έλεγε:

-Αλλοίμονο σε μένα τον άσωτο! Τι περιμένει την αθλία ψυχή μου! Αλλοίμονο μου του ελεεινού! Σε ποία καταστάση άραγε θα βρεθώ εκεί εγώ ο αμαρτωλός! Τι θ' απολογηθώ προς τον Κριτή; Τι λόγο θα δώσω για τις αμαρτίες μου; Αχ, ο βέβηλος και άθλιος!... Στεναγμό δεν έχω ούτε δάκρυα. Αλλά και μετανοία δεν μου βρίσκεται. Ελεημοσύνη καθόλου! Προσευχή τίποτε! Αγάπη μηδέν! Η ακακία κι η πραότητα στέκουν πολύ μακριά μου! Αλλοίμονο! Τι να κάνω ο ελεεινός και ρυπωμένος; Από που να αρπαχθώ για να σωθή η ψυχή μου; Τον χιτώνά μου τον μόλυνα, το βάπτισμα το λέρωσα, την ψυχή μου την βύθισα στον βούρκο. Τον νου μου τον σκότισα, την ζωή μου την βάρυνα «εν κραιπάλη και μέθη». Αχ! ο αμαρτωλός δεν ξέρω τι να κάνω! Τα μάτια μου βλέπουν τα αίσχη. Το πρόσωπό μου είναι καταντροπιασμένο. Τα αυτιά μου ηδύνονται σε δαιμονικά τραγούδια. Η όσφρησή μου ζητάει ευωδίες. Το στόμα μου ρέπει στην πολυφαγία. Αλλοίμονό μου του ταλαιπώρου! Τα χέρια μου τέρπονται στην αμαρτία. Το σώμα μου ποθεί να κυλισθή στον βόρβορο της ανηθικότητας και κυνηγάει τα μαλακά κρεββάτια και την καλοφαγία...

Ωχ, ο παράνομος και σκοτεισμένος και ρυπαρός! Που να πάω δεν ξέρω. Ποίος θα με βγάλη από κείνη την πικρή φωτιά; Ποίος θα με γλυτωση απ' το σκότος το εξώτερο του φρικτού ταρτάρου; Ποίος θα μ' απαλλάξη απ' τον βρυγμό των οδόντων; Αλλοίμονο, αλλοίμονο μου του σιχαμερού, του παρανόμου! Καλύτερα να μην είχα γεννηθή!... Αχ, τι δόξα πρόκειται να στερηθώ ο μαύρος! Τι τιμή, τι στεφανια, πόση χαρά, πόση φαιδρότητα θα χάσω, επειδή υποδουλώθηκα στην αμαρτία! Ταλαίπωρη ψυχή! Που είναι λοιπόν η κατάνυξη σου; Αλλοίμονό σου βέβηλη και θλιβερή! Που θα είναι η θεση σου την ήμερα εκείνη; Έπραξες κανένα καλό που ν' αρέση στον Θεό; Θα μπης στο καμίνι. Πως όμως θ' αντέξης το ουαί και τον οδυρμό; Ω, ρυπαρή ψυχή, που ποθούσες πάντα να κυλίεσαι στη σαπίλα, που

αδιάκοπα υπηρετούσες το στομάχι!

Άνομη και διεφθαρμένη, τι ντροπή θα δοκιμάσης στο βλέμμα του Ιησού! Με ποία μάτια θ' ατενίσης το γλυκύτατο Του πρόσωπο; Πες μου, πες μου! Τα είδες εκείνα τα θαυμάσια θεάματα, που ο Κύριος θα πραγματοποιήση κάποτε. Πέσμου λοιπόν ψυχή, έχεις έργα αντάξια για κείνη τη δόξα; Πως θα μπης εκεί, αφού μίανες το θείο βάπτισμα; Αλλοίμονό σου τότε, μολυσμένη ψυχή μου! Σου μέλλει να κληρονομήσης το αιώνιο πύρ' και που θα είναι τότε η αμαρτία και ο πατέρας της για να σε σώσουν;

Αλλά Κύριέ μου, Κύριε,

Σώσε με από τη φωτιά,

Από τον βρυγμό των οδόντων,

Από τον Τάρταρο...

Μ' αυτά τα λόγια έλεγχε τον εαυτό του ο μακάριος προσευχόμενος. Τις κατοπινές μέρες τον έβλεπες να περπατάη σέρνοντας τα βήματά του με πικρούς στεναγμούς, θρήνους και δάκρυα. Αναλογιζόταν τα θαυμάσια που είδε, κι έκανε ο,τι μπορούσε για να τα κατακτήση. Συχνά -όταν στοχαζόταν πιο βαθιά και πιο καθαρά το όραμα του- γινόταν εκτός εαυτού. Φλεγόταν απ' την παρουσία του Αγίου Πνεύματος και αναφωνούσε:

-Ω, τι χαρά, τι δόξα, τι λαμπρότητα περιμένει τους αγίους στους ουρανούς! Πόσο φοβάμαι μήπως τα στερηθώ!

Αναστέναζε βαθιά και πρόσθετε:

-Κύριε, βοήθησε και σώσε την σκοτισμένη ψυχή μου.

(Αγίου Νήφωνος Επισκόπου Κωνσταντιανής

Από το Βιβλίο «ΕΝΑΣ ΑΣΚΗΤΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ». Έκδοση Ιεράς Μονής Παρακλήτου – Ωρωπός)

Πηγή:pentapostagma.gr